

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEMREPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **P. Č.**, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Praha 1, Národní 16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2012, č. j. 8 A 83/2010 - 90,

takto:

I. Výrok I. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2012, č. j. 8 A 83/2010 - 90, se zrušuje.

II. Ve zbytku se kasační stížnost zamítá.

III. Žalobci a žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřizná vá.

Odůvodnění:

Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2012, č. j. 8 A 83/2010 - 90, kterým bylo rozhodnuto o tom, že žádosti žalobce o povolení splátek soudního poplatku se nevyhovuje (výrok I.) a že řízení o žalobě se zastavuje (výrok II.). Městský soud konečně rozhodl i o nákladech soudního řízení (výrok III.).

Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2010, č. j. 446/10, a oznámení ze dne 22. 3. 2010, č. j. 723/10. Poté, co byl soudem vyzván k zaplacení soudního poplatku, požádal žalobce o osvobození od soudních poplatků. Městský soud této žádosti usnesením ze dne 4. 8. 2010

(chybně uvedeno 1. 6. 2010), č. j. 8 A 83/2010 - 15, nevyhověl a osvobození od soudních poplatků mu nepřiznal. Žalobce toto rozhodnutí napadl kasační stížností. Mezitím vydal městský soud další usnesení ze dne 21. 1. 2011, č. j. 8 A 83/2010 – 24, kterým své předchozí usnesení (ze dne 4. 8. 2010) zrušil a žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků zamítl. I proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost. Obě zmiňovaná usnesení byla následně zrušena Nejvyšším správním soudem, a to rozsudky ze dne 20. 9. 2011, č. j. 2 As 105/2011 – 44, a ze dne 12. 4. 2012, č. j. 2 As 70/2012 – 46. Následně městský soud usnesením ze dne 19. 6. 2012, č. j. 8 A 83/2010 - 66, žalobci nepřiznal osvobození od soudních poplatků. Také toto usnesení napadl žalobce kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 4. 10. 2012, č. j. 2 As 114/2012 - 11. Poté, co toto rozhodnutí nabylo právní moci, vyzval městský soud žalobce opětovně k zaplacení soudního poplatku, a to usnesením ze dne 25. 10. 2012, č. j. 8 A 83/2010 - 86, a stanovil mu k tomu lhůtu deseti dnů od doručení usnesení. Žalobci bylo toto usnesení doručeno dne 5. 11. 2012, tzn., že lhůta pro zaplacení soudního poplatku uplynula ve čtvrtek 15. 11. 2012. Žalobce soudní poplatek nezaplatil, nicméně dne 7. 11. 2012 byla soudu doručena jeho žádost ze dne 6. 11. 2012 o povolení splátek soudního poplatku. Městský soud řízení usnesením ze dne 19. 11. 2012, č. j. 8 A 83/2010 - 90 (napadeným nyní projednávanou kasační stížností) zastavil, přičemž samostatným výrokem rozhodl i o tom, že žádosti o povolení splátek soudního poplatku se nevyhovuje.

V odůvodnění napadeného usnesení městský soud konstatoval, že žalobce vyzval k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě deseti dnů a upozornil ho, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude řízení zastaveno. Výzva k zaplacení soudního poplatku byla žalobci doručena dne 5. 11. 2012, přičemž soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen nebyl. Žalobce reagoval pouze žádostí ze dne 6. 11. 2012 o prodloužení lhůty a o povolení splátek soudního poplatku. Městský soud konstatoval, že žalobci marně uplynula poslední lhůta k zaplacení soudního poplatku dne 15. 11. 2012, proto k žádosti o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku pro její bezpředmětnost nepřihlížel. Pokud jde o žádost o povolení splátek soudního poplatku, městský soud uvedl, že musel tuto žádost zamítnout, neboť současné znění zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), takové oprávnění soudům již nezakládá.

Usnesení městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž explicitně neodkázal na žádný zákonný důvod podle § 103 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti i samotné povahy napadeného soudního rozhodnutí je nicméně zřejmé, že stěžovatelem může být toliko tvrzen kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá na případy přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení. Jak vyplývá z judikatury, pod tímto důvodem kasační stížnosti v podobě nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení se fakticky skrývají i další důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c), d) s. ř. s. Z povahy věci je vyloučen jen důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je věcí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nezakládá proto nedostatek návrhu (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Stěžovatel v kasační stížnosti brojí mnoha, ne zcela srozumitelnými, námitkami zejména vůči tomu, že mu městský soud ke splnění poplatkové povinnosti poskytl nepřiměřeně krátkou lhůtu. Má za to, že v právním a sociálním státě „*soudcovská lhůta musí být náramně dlouhá,*“ dospěje-li soud ke zjištění, že žalobce nemá dostatek prostředků, tedy, že je v hmotné nouzi, a to i po potvrzení rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků Nejvyšším správním soudem (zde rozsudkem ze dne 4. 10. 2012, č. j. 2 As 114/2012 - 11). Proto byla podle jeho názoru lhůta stanovená městským soudem nesprávná. Městský soud navíc věděl, že stěžovatel nakládá toliko s malými finančními prostředky, a proto je stanovení desetidenní lhůty k zaplacení soudního poplatku projevem „*stranného výkonu veřejné moci*“. Dále namítá, že tato nepřiměřená lhůta se sama neprodloužila vydáním rozhodnutí o zastavení řízení, či zasláním rozhodnutí o tomto výsledku, neboť stěžovatel o tom nevěděl, a marně tak uplynula pouze „*nesplnitelná lhůta k zaplacení*“. Dále tvrdí, že soudcovská lhůta není určením dne splatnosti, „*nýbrž aktem vymáhání poplatku, pod hrozbou sankce zastavení procesu*“.

Pokud jde o žádost o povolení splátek, poukazuje stěžovatel na to, že městský soud k ní podle svých slov nepřihlížel, avšak zároveň ji, soudě dle výroku, posuzoval.

Další námitkou brojí stěžovatel proti postupu městského soudu, který „*má předložit zákon, nelze-li ho pro jeho neústavnost aplikovat*“ (Ústavnímu soudu - pozn. NSS). Městský soud tak nicméně již 20 let neučinil, a to přes to, že definovaný den splatnosti s následkem ukončení řízení pro jeho nezaplacení, brání přístupu k soudu a navíc činí ze soudů „*zatížené kvazifinanční orgány*“.

Stěžovatel konečně navrhl, aby věc byla u Nejvyššího správního soudu přikázána jinému senátu než druhému, a to z důvodu vhodnosti.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná; ze soudního spisu nicméně zjevně vyplývá absence dvou podmínek řízení. Především nebyl zaplacen soudní poplatek za kasační řízení [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o soudních poplatcích a Položka 19 Sazebníku poplatků, který tvoří přílohu jmenovaného zákona] a stěžovatel též není zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Zdejší soud nicméně na těchto náležitostech pro specifičnost případu netrval, neboť stěžovatel se domáhá zrušení rozhodnutí, jímž bylo předmětné řízení zastaveno právě pro nezaplacení soudního poplatku (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37).

Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti předně nesouhlasí s délkou lhůty soudem stanovené k uhrazení soudního poplatku za žalobu a dále též se způsobem, jakým se městský soud vypořádal s jeho žádostí o povolení splátek soudního poplatku.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích vzniká poplatková povinnost v případě poplatku za řízení podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení a téhož dne je poplatek také splatný (§ 7 odst. 1 téhož zákona). Nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví, o tom účastníka ve výzvě poučí (§ 9 odst. 1 a 3 citovaného zákona). V souladu s odst. 7 tohoto ustanovení soud, který usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku vydal, toto usnesení zruší, pokud je poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než toto usnesení nabylo právní moci.

Zdejší soud nesdílí názor stěžovatele, že citovaná ustanovení zákona o soudních poplatcích odporují ústavnímu pořádku ČR z důvodu, že brání osobám v hmotné nouzi v přístupu k soudu. Právě proto, aby nebylo bráněno těmto osobám v možnosti účinně bránit svá práva, upravuje zákon v § 36 odst. 3 s. ř. s. možnost osvobození od soudního poplatku. Stěžovateli ovšem toto osvobození přiznáno nebylo, neboť v jeho případě nedošlo ke splnění podmínek stanovených uvedeným ustanovením; konkrétně bylo shledáno (a aprobováno Nejvyšším správním soudem – viz rozsudek ze dne 4. 10. 2012, č. j. 2 As 114/2012 - 11), že se v jeho případě jedná o akt zneužívání práva. Za této situace nemůže stěžovatel očekávat, že při vedení tohoto sporu bude podpořen prostředky ze státního rozpočtu. Pouze z toho, že nebylo vyhověno jeho žádosti, nelze dovozovat neústavnost citované právní úpravy.

Namítá-li stěžovatel, že stanovená lhůta deseti dnů k zaplacení soudního poplatku je v jeho případě příliš krátká, a tvrdí-li zároveň, že soud musí v těchto případech stanovit lhůtu „*náramně dlouhou*," nemůže s ním zdejší soud souhlasit. Předně je třeba zdůraznit, že v případě lhůty stanovené soudem se jedná o lhůtu dodatečnou – náhradní, neboť poplatek za žalobu je splatný již dnem jejího podání (zde 2. 4. 2010). Jak bylo výše uvedeno, současná právní úprava nadto umožňuje uhradit soudní poplatek i po uplynutí lhůty stanovené soudem, a to až do právní moci usnesení o zastavení řízení. Znamená to, že se lhůta stanovená ve výzvě soudu fakticky prodlužuje o dobu, ve které správní soud vydá, respektive doručuje stěžovateli toto usnesení. I podle přesvědčení Ústavního soudu jde o dobu nikoliv zanedbatelnou, jak plyne například z plenárního nálezu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07 (dostupného z http://nalus.usoud.cz), kde Ústavní soud dospěl k závěru, že třídenní lhůta ke splnění poplatkové povinnosti není dostatečná, avšak za situace, kdy je usnesení o zastavení řízení vydáno v určitém časovém odstupu ode dne, kdy nabylo právní moci usnesení obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku, dochází k faktickému prodloužení lhůty stanovené soudem. V nyní posuzovaném případě bylo usnesení obsahující výzvu ke splnění poplatkové povinnosti stěžovateli doručeno dne 5. 11. 2012 a napadené usnesení o zastavení řízení bylo vydáno dne 19. 11. 2012, přičemž stěžovateli bylo doručeno až 3. 12. 2012. Desetidenní lhůta stanovená městským soudem se tak fakticky prodloužila ještě o necelé tři týdny. To už je podle zdejšího soudu doba více než dostatečná pro splnění poplatkové povinnosti. Ani námitka, že stěžovatel nevěděl, kdy mu bude doručeno rozhodnutí o zastavení řízení, a

tedy že se takto sama nemohla lhůta prodloužit, není na místě, neboť není rozhodné, zda stěžovatel předem znal přesnou délku doby mezi doručením výzvy a právní mocí usnesení o zastavení řízení. Měl-li v úmyslu uhradit soudní poplatek, byl mu k tomu poskytnut dostatečný prostor. Lhůta není nepřiměřeně krátká ani v důsledku toho, že stěžovatel disponoval pouze malými finančními prostředky, jak připomíná v kasační stížnosti. Z argumentace stěžovatele nikterak nevyplývá, že by jiná lhůta, určená pro zaplacení soudního poplatku, mohla něco změnit na jeho (ne)schopnosti soudní poplatek zaplatit.

Stěžovatel dále brojí proti způsobu, jakým městský soud přistoupil k jeho žádosti o povolení splátek soudního poplatku; namítá, že ač městský soud uvedl, že k této žádosti nepřihlížel, rozhodl o ní samostatným výrokem. Jak je patrno z odůvodnění napadeného usnesení, považoval městský soud stěžovatelovo podání ze dne 6. 11. 2012 za žádost o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku, i o povolení splátek soudního poplatku. První žádost považoval městský soud za bezpředmětnou pro její opožděnost (proto k ní nepřihlížel); žádost o povolení splátek soudního poplatku pak zamítl samostatným výrokem s odůvodněním, že současné znění zákona o soudních poplatcích tento postup neumožňuje.

Předně je třeba konstatovat, že městský soud pochybil, jestliže stěžovatelovu žádost pokládal jak za žádost o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku, tak i za žádost o povolení splátek soudního poplatku, přičemž je posoudil diametrálně odlišně. Ze stěžovatelova podání ze dne 6. 11. 2012 je přitom zjevné, že jeho cílem bylo dosáhnout odkladu své poplatkové povinnosti. Podle obsahu bylo tedy třeba stěžovatelovu žádost vyhodnotit jako žádost podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích. Podle citovaného ustanovení platí, že *pro nezaplacení poplatku soud řízení nezastaví, je-li nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by poplatníku mohla vzniknout újma, a poplatník ve lhůtě určené soudem (...) ve výzvě sdělí soudu okolnosti, které toto nebezpečí osvědčují, a doloží, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit.*

K této otázce odkazuje Nejvyšší správní soud na své usnesení ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 Ans 3/2012 – 34, ze kterého se podává, že *„[ž]ádost o posečkání úhrady soudního poplatku, resp. žádost o rozložení jeho úhrady na splátky (§ 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu), není přípustná v případě poplatku splatného podáním návrhu [§ 4 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích], kdy zaplacení soudního poplatku je podmínkou pro to, aby řízení mohlo dále pokračovat. V těchto případech stanoví zákon č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, jiný postup (§ 13 odst. 2): povinnost platit soudní poplatek může být na základě žádosti poplatníka za splnění podmínek vyjmenovaných v § 9 odst. 4 písm. c) citovaného zákona odložena až do rozhodnutí ve věci samé (§ 9 odst. 6 téhož zákona), případně může být této povinnosti poplatník zproštěn využitím institutu osvobození od soudního poplatku.“*

Z tohoto pohledu je tedy podstatné, že žádost stěžovatele podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích byla soudu podána včas. Náhradní lhůta k zaplacení soudního poplatku počala totiž běžet dne 5. 11. 2012 a skončila 15. 11. 2012; stěžovatelova žádost byla přitom městskému soudu doručena dne 7. 11. 2012. Požádá-li ten, kdo soudní řízení vyvolal, o povolení splátek soudního poplatku [respektive podá žádost podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích] a dojde-li taková žádost soudu ještě

v rámci otevřené lhůty pro dodatečné zaplacení poplatku, vzniká soudu povinnost posoudit důvodnost takové žádosti. Neuzná-li ji ovšem důvodnou, nic soudu nebrání řízení pro nezaplacení soudního poplatku bez dalšího zastavit, jakmile marně uplyne i dodatečně stanovená lhůta pro tento úkon. Městský soud byl tedy povinen věcně se žádostí zabývat, což však, jak již bylo konstatováno, neučinil.

Pokud jde o samotné posouzení důvodnosti žádosti stěžovatele o odložení placení soudního poplatku dle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích, Nejvyšší správní soud má zato, že na základě argumentů uvedených stěžovatelem v této žádosti, žádné důvody pro postup dle citovaného ustanovení zákona dány nejsou. Obecný odkaz na sociální poměry stěžovatele za okolnosti uvedené v § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích považovat nelze. Nadto nelze přehlédnout, že v kontextu stereotypního procesního počínání stěžovatele v tomto i v řadě dalších soudních řízení, která vede, lze mít důvodně za to, že nebezpečí z prodlení v daném případě nehrozilo, neboť spor který stěžovatel v dané věci vede, se opět týká otázky poskytování právní služby podle § 18 zákona o advokacii, přičemž je zjevné, že stěžovatel i tento spor vede pro spor samý a nikoliv proto, že by mu šlo o ochranu před zásahem do jeho životní sféry. Stěžovatel ostatně v žádosti ani neodůvodnil, v čem spatřuje nebezpečí z prodlení a jaká by mohla zastavením řízení vzniknout újma. Stěžovatelova žádost podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích bylo proto nedůvodná a bylo tak vskutku namístě řízení o žalobě stěžovatele zastavit. Jak již bylo rekapitulováno, stěžovatel byl městským soudem řádně vyzván k zaplacení soudního poplatku, byla mu stanovena desetidenní lhůta k jeho zaplacení; stěžovatel ovšem nezaplatil během stanovené náhradní lhůty a neučinil tak ani do doby, kdy městský soud řízení o žalobě zastavil usnesením ze dne 19. 11. 2012, č. j. 8 A 83/2010 – 90, které nabylo právní moci dne 3. 12. 2012. Za této situace nelze mít pochyb, že podmínky pro zastavení řízení byly splněny.

Přestože městský soud obsah žádosti stěžovatele posoudil mylně, nemohlo mít toto jeho pochybení žádný vliv na výsledek řízení, neboť žádost byla bez dalšího nedůvodná, jak bylo zdůvodněno výše. Pokud by k věcnému posouzení žádosti přistoupil městský soud, výsledkem řízení by stále bylo jeho zastavení. K tomu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 – 59, ze kterého se podává, že *„(o) vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo.“*

Nad rámec uvedeného nicméně Nejvyšší správní soud upozorňuje na § 9 odst. 5 zákona o soudních poplatcích, podle kterého soud rozhoduje *o tom, že jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 4 písm. c) (...) usnesením, které není třeba doručovat.* Gramatickým výkladem tohoto ustanovení nelze než dospět k závěru, že v případě negativního vyhodnocení podmínek pro nezastavení řízení, se o podané žádosti samostatné rozhodnutí nevydává. Soud tedy v nyní posuzované věci nejen mylně konstatoval, že mu zákon o soudních poplatcích věcné rozhodnutí o žádosti neumožňuje (tento právní názor byl korigován výše), ale pochybil i v tom, že jeho úvaha vyústila ve vydání samostatného výroku. Zákon takový postup nepředpokládá, což ostatně zdejší soud již dříve konstatoval například v rozsudku ze dne 19. 9. 2012, č. j. 2 As 79/2012 – 12).

Dovolával-li se dále stěžovatel rozporu aplikované zákonné úpravy s ústavním pořádkem s tím, že městský soud pochybil, pokud věc z tohoto důvodu nepředložil Ústavnímu soudu, zde nezbývá než konstatovat, že jde o argumentaci zcela obecnou a nelze ji proto meritorně uchopit.

Na základě všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zrušil výrok I. usnesení městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s.; vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení se v tomto případě jeví jako bezpředmětné, neboť zrušený výrok neměl být vůbec vydán a nemůže tak být nahrazen novým výrokem tohoto soudu. Ve zbytku Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto mu nezbylo, než jí v tomto rozsahu zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Pokud stěžovatel požadoval, aby byla kasační stížnost *„přikázána jinému senátu než druhému z důvodu vhodnosti“*, pak se tímto návrhem zdejší soud neměl jak zabývat, neboť soudní řád správní pamatuje pouze na přikázání věci jinému soudu ve smyslu § 9 s. ř. s., respektive na určení jiného soudce nebo senátu k rozhodnutí věci podle § 8 s. ř. s. Takový postup je ovšem spojen s vyloučením soudců pro podjatost z důvodů uvedených v § 8 odst. 1 s. ř. s., nebo s naplněním požadavku na rychlost a hospodárnost řízení, nebo s jiným důležitým důvodem, ve smyslu § 9 odst. 2 s. ř. s. Podjatost však stěžovatel nenamítal, a důvody rychlosti, hospodárnosti či jiné skutečně důležité důvody neuváděl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Z povahy posuzované věci nelze určit míru procesní úspěšnosti obou účastníků, proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení před zdejším soudem nepřizná.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu